

VÄRLDSMISSIONSKONFERENSEN I MEXICO CITY

av

CARL GUSTAV DIEHL

Efter beslutet om sammanslagning i New Delhi 1961 har Kyrkornas Världsråds nya ansikte med missionens bestämda profil för första gången visats upp i Mexico City.

Såväl ordföranden i Centralkommittén, doktor Franklin Clark Fry, som generalsekreteraren, doktor W. A. Visser 't Hooft, bekräftade nyordningen med sin närvaro. Den senare höll för övrigt ett mycket uppmärksammat inledningsföredrag om missionen som trons prövosten.

För första gången stod Kyrkans totala missionsuppgift på programmet för en ekumenisk konferens. Försök att presentera missionsuppgiften i tankebanor, som uppdelar jordens sex kontinenter i tre givande och tre mottagande, spårade ohjälpligt ur. Lika förbryllande verkade allt tal om västerlandets uppgifter. Det finna inga geografiska missionsområden men uppgifter av överväldigande dimensioner överallt inom personlighetslivet och samhället. Gränserna mellan inre och yttre mission bortfaller. Som missionens objekt kvarstår människan, som genom tekniken och den nya samhällsstrukturen förlorat orienteringen och kommit bort från Gud. Kyrkan måste söka henne, där hon finns. Om den kristna församlingen sitter stilla i sin andliga borg och låter världen ha sin gång med människan, sviker hon sin uppgift. Vi kristna måste överskrida gränserna till den värld, där människorna befinner sig. Detta är innebörden av budet «Gån ut i hela världen».

Om detta i och för sig är självklart, så kan Mexico-konferensen betyga, att den åtminstone inte är omedveten om sitt ansvar. Canon John Taylor gjorde det klart i sin korta avslutningspredikan med orden: «Vi upprepar marschordern gång på gång

men dröjer ändå kvar vid utgångspunkten.» — Det kan vara en nära nog oöverkomlig svaghet hos konferenser av detta slag att många djupa sanningar kommer till uttryck i förhandlingar och rapporter, men det stannar därvid. Mexico-konferensen faller emellertid inte så lätt för den domen. Visserligen ställes frågor inför rapporterna, men handling saknades inte.

SEKTIONER

Låt oss börja med de förra. Kommissionen sysslade med fyra frågor i samband med den totala missionsuppgiften. Egentligen är de olika aspekter på samma sak, betingade av karaktären på de gränser som skall överskridas.

Människor av annan tro.

Den alltid aktuella frågan om främmande religioner hade anförtrotts åt sektion nummer ett. Målet har alltid varit en immigration från dessa in på kristendomens domäner. Men för länge sedan har man ifrågasatt, hurvida omvändelsen är att fatta i så religiöst kulturgeografiska termer. Innebär inte frälsningen en hela människans förvandling med en förnyelse av den andliga utrustning som hon har? Innebär omvändelsen ett utbyte eller en förvandling? Därmed sammanhänger frågan om det finns något gott i icke-kristna religioner, och den utmynnar i problemställningen: den allmänna uppenbarelsen och den speciella. Visserligen värjde man sig intensivt i Mexico mot beskyllningen för att röra sig i problemställningar från Tambaram- eller rent av från Jerusalem-konferensens tid, men det går inte att förneka, att härom fördes en god del av diskussionen, vilka termer man än försökte använda för att nyansera frågan.

Ämnets formulering avsåg dock en gränsöverskridning av kristna människor till människor i de icke kristna religionerna. Kristnas vittnesbörd till människor av annan tro antyder en uppsökande uppgift. Det är inte längre lika nödvändigt som förr att tillämpa uttrycket bokstavligt. Vi kristna kan inte undgå

att möta dessa medmänniskor. Fler och fler lekmän reser i olika ärenden till Asien och Afrika, och i motsatt riktning går en allt stridare ström av människor som inte bara är av annan tro än vår utan också målmedvetet förkunnar den. Vittnesplikten till icke-kristna bröder och systrar innebär ett uppsökande i den meningen att — för att citera rapporten — den kristne visar kärlek till alla människor och respekt för ärlighet och uppriktighet varhelst han möter dem. Han måste förstå att de icke-kristne har skäl för sin tro och att många främmande religionsbekännare i dagens läge finner tillfredsställelse och inspiration i det sätt, på vilket deras religion får en ny tolkning och därigenom ger ny mening åt individens och samhällets liv.

Detta måste vi kristna tolka i evangeliets ljus och söka förstå på vad sätt Gud handlar med dessa människor. Av fundamental betydelse är insikten att Kristus i sin försoningsgärning har brutit ned barriären mellan människorna. Varendra en av dem är en broder, för vilken Kristus dött. Vi måste realisera broderskapet för att kunna uppleva barnskapet. I kanske icke alltid helt klara uttryck framhöll man särskilt från indiskt håll att evangeliets fullhet krävde alla människors frälsning.

I ett tillspetsat yttrande ville en deltagare sammanfatta uppgiften med orden: «Vi kan inte längre förkunna evangelium på vårt uttryckssätt och lämna åt människor att avgöra sig för eller emot. Vi måste taga på oss bördan att göra oss förstådda.»

Vid ett förberedande sammanträde för planläggning av konferensens arbete fick deltagarna den instruktionen att inte syfta till en sammanfattande rapport, som filats i flera läsningar. Ett tändande ord, inspirerande tankar, nya aspekter i den mån sådana komme fram, skulle man bokföra. Rapporterna blev emellertid trots allt präglade av vanligt konferensförfarande, vilket inte betyder att nyskapande formuleringar helt saknas. I samtliga rapporter lyste bibelstudiearbetet igenom. Grundlig tid hade avsatts till behandling av bibelteologiska ämnen som avsåg att belysa eller begrunda sektionernas arbete. Första sektionen hade särskild anledning att taga fasta på de bibelstudier som behandlade skapelsen, förbundet, försoningen och vittnesbördet.

Världens människor.

Den andra sektionens blickar var riktade på den sekulariserade världen. Självfallet vållade terminologin svårigheter. Man pekade mycket riktigt på termens förbryllande innebörd «en förvärldsligad värld». Men frågan är just den: «Kommer världen till sin rätt genom att bli sig själv?» Om nu överhuvudtaget sekularisering och värld kan ges en entydig innebörd.

Den företeelse som avses, kan sägas öppna möjligheter både till ny frihet för människan och till nytt slaveri. Kyrkan skall inte stå som ett alternativ till världen. Kyrkan lever och måste leva i världen. — Vi måste förstå den sekulariserade världen. — Människans herravälde över naturen är i enlighet med Guds vilja, men den får inte utövas på naturens villkor. Ty i naturen finns inte någon moralisk kvalitet innesluten. Dyrkan av naturen som sådan leder människan ingen vart. Religionen, som syftar till att beveka naturens makter, har ingen framtid, men lösningen ligger inte heller i en uppdelning av världen i heligt och profant. Såsom Guds skapelse har världen ett andligt värde.

Sekularisering innebär också att människan tar kontroll över sin sociala omgivning och råder över sitt eget liv. Hon skapar som ett slags andra natur sammanhang, institutioner och tekniska arrangemang, varav hennes liv beror i långt högre grad än naturen i egentlig mening. Och likväl är det genom dessa ordningar som människan i vår tid försöker bryta sig ut ur sociala bojor och hinder och skapa sig en rättvis samhällsordning.

Den kristna missionen måste möta människorna i den sekulariserade världen och vittna om Gud inte bara som skapelsens herre utan också som historiens herre. Och budskapet skall inte formuleras enbart i termer som avser människor i from isolering utan uttryckas så, att människor här och nu får möta Kristi hela människan omfattande frälsning. Det är inte bara den enskildes välgång som budskapet avser utan människosläktets mål i Guds rikes tillkommelse. Om inte missionen äger rum i världen, kommer vi under domen.

Grannarna.

Tredje sektionens problemställning var den mest närgångna. Den behandlade församlingens vittnesbörd i sitt eget grannskap. Det hör till vår nya situation att granne inte är detsamma som närboende. Vi kommer i mycket närmare beröring med människor av samma yrke, på samma arbetsplats med gemensamma intressen i fråga om t. ex. rekreation och politik. För den skull måste man överväga behovet av nya former för församlingsgemenskap. — Det går inte att förneka, att många som samlas till gudstjänst i en modern stadsförsamling har mycket litet med varandra att göra under vardagarna. Yrken och annan intern gemenskap skär rätt igenom församlingen, om den inte har samma homogenitet som t. ex. en svensk landsförsamling, vilket sällan är fallet. Å andra sidan får man inte bortse från värdet av åtminstone en gemensam möteplats för olika grupper.

Tanken på det icke-kristna eller sekulariserade grannskapet, som ju skall vara det kristna vittnets verksamhetsfält, drar fram en problemställning, som kom igen i alla sektionerna. Här ville man motivera det traditionella församlingsbegreppets otillräcklighet med orden: «Tonvikten har med rätta lagts på bevis för Kristi frälsande makt i motsatsen mellan denna världens tro och kristnas liv i deras särskilda församlingsgrupper. *Men detta borde inte göra oss blinda för det faktum att bevis på förvandlade liv ofta påträffas i områden utanför den godtagna församlingen.*» Det är den gamla frågan om Guds verksamhet utanför Kyrkan som här dyker upp och inte oväntat föranleder en reservation som nöjer sig med «det faktum att Gud också är verksam i världsliga sammanhang». Man erkänner, att den teologiska frågan icke har besvarats, men enas om att de kristna åligger

- a) att oavbrutet fråga var Gud är verksam i världen,
- b) att taga inkarnationen på fullt allvar och att vara en «Kristus för vår nästa» (Luther) genom att tjäna och påtaga sig lidande i det att de låter sig engagera på skådeplatserna för världens strider inte bara som enskilda utan såsom församlingar i gammal och ny form,

c) att i ord och gärning tolka för världen Kristi frälsningsgärning och herravälde i vår tids händelser.

Såsom en pilgrimskyrka hör det till Kyrkans natur att stå öppen för sådana nya former av församlingsliv som behövs för att bära vittne om Kristi Herravälde i livets växlande former. Man menade sig kunna påvisa behovet av nya former för församlingslivet som

a) celler eller små grupper som samlas i de speciella 'grannskapen', bostadsområden, fackföreningar, politiska sammanhang, affärslivet. Endast på detta sätt kan människor höra Ordet och erfara Kristi närvaro på de platser, där de möter sina bekymmer och förhoppningar, och där deras viktiga beslut fattas. — Man kan ju tillfoga, att vi inte står helt främmande för dessa former, om vi erinrar oss morgonsamlingar i affärs- hus och industrier. Det lägges i dokumentet till en sats, som väl både avser att möta invändningar och att fördjupa perspektivet. «Teologiskt tänkande måste äga rum på de punkter, där det kräves lydnad.» Man spårar här såväl som i andra sammanhang en spänning mellan en teologi, som har sina gränser fixerade genom historiskt hänsynstagande och en teologi, som drages in i nya uppgifter genom de krav, som ställes på människan i nya situationer.

Det är mindre anmärkningsvärt, att man under *b* och *c* ställde krav på solidaritet med grannskap, som sträcker sig över kulturella och ekonomiska gränser och med kamp mot social orättvisa. Särskilt i Latinamerika står Kyrkan inför en allvarlig utmaning i det hänseendet, så mycket svårare som rättvisans krav anses böra uppfyllas genom uppror och revolution.

Nationella och konfessionella gränser.

Den fjärde sektionens uppgift var såtillvida minst tacksam som dess problem genom sin nära nog triviala välkändhet synes stänga dörren för nyskapande initiativ. Kanske inte så mycket ifråga om de nationella gränserna. I det fallet kan man verkligen år från år notera framsteg. Representanter för fler och fler

nationer möts över gränserna. Drygt 50 nationer var representerade i Mexico. Naturligtvis återstår uppgiften att förena kristenheten till ett tvärs igenom hinder som kommer av hänsyn till nationella prestigeskäl. Den uppgiften är inte av nytt datum men är inte därför mindre angelägen. Sätillvida kom också sektionen med ett nytt initiativ, som den genom att se missionen som en gemensam angelägenhet för hela Kyrkan på jorden, kunde med kraft betona, att alla kyrkoorganisationer måste samarbeta i denna tid av samhällsförvandling och ny nationsbildning.

I anslutning härtill följer ett mera radikalt yttrande: «Det råder en växande övertygelse att det finns områden med missionsuppgifter överallt i världen, där den sedvanliga missionsverksamheten, utförd av medlemmar från en enda nation, en och samma ras eller ett och samma kyrkosamfund, är en obrukbar anakronism.» Det betyder, att en kyrka i Afrika skall inte behöva vänta på hjälp från ett och samma håll utan skall ha möjlighet att kalla medarbetare från andra samfund och folk och taga i bruk andra resurser.

Man har här givit uttryck i ord åt en företeelse som är känd sedan några år och i princip er känd. Den följer ur kyrkornas självbestämmanderätt. Det är också möjligt att unga kyrkor i vissa fall känner ett behov av konfessionell obundenhet, men måhända har man skjutit över målet, om man framställer interkonfessionalismen som ett ideal. En klar bekännelsestrohet är dock inte i och för sig en anakronism. Den kan i varje tid vara högst aktuell. Man får emellertid se dessa yttranden såsom burna av en övertygelse om djup konfessionell enhet i tron på den allmänliga Kyrkan. Om man bortser från ett visst mått av upplevelsekristendom och trosgemenskap kommer man lätt att felbedöma konferensuttalanden som dessa. Man skall kanske ha hört den afrikanske kyrkodelegatens passionerat allvarliga bekännelse av sin tro på Kyrkans enhet i ett av de tre anföranden, som avslutade konferensen för att kunna rätt bedöma den eumeniska andan. Det är inte riktigt att tolka kravet på ett överskridande av konfessionsgränserna som likgiltighet för bekän-

nelsens äktkristna halt. Snarare ligger däri en av mystisk-religiös upplevelse av den levande Herren verkad likgiltighet för subtila teologiska formuleringar, som man inte kan lösgöra från dess tidshistoriska förankringar.

Med sina positiva förslag kommer sektionen in på Joint action for mission. I själva verket har antydningar till stöd för detta program förekommit i alla fyra sektionernas rapporter, men här möter nästan exakt samma formuleringar som sedan gjordes i kommittébeslutet. Som man kunde vänta hade den punkten fått plats på schemat för utredningsarbete med sikte på beslut. Och eftersom kommittéutredningen fördenskull är av större vikt just nu, må redogörelsen sparas till dess vi kommer dit. Av intresse i sektionens rapport är en dubbel reservation. Rekommendationerna börjar med en anteckning om viss tvekan från den orthodoxa kyrkans medlemmar, och på den följer en not med sektionens uppskattning av «de väsentliga bidrag som de orthodoxa delegaterna lämnat». I det sammanhanget erinrar man sig huru som en av dess män protesterade mot kravet på en förändrad teologi: «Teologin är oföränderlig, men dess tillämpning kan variera.»

KOMMITTEER

I kommittéerna gick man från beslut till handling. Ekonomin har till en del byggt på reserver. Budgeten för 1965 balanserar på c:a 245 000 USA-dollars och har utrymme för ökade bidrag. Divisionens arbete utökas med tätare möten av de exekutiva organen men rationaliseras också med viss besparing till följd.

Missionsutbildning.

Av stor principiell betydelse var ämnet för överläggningar inom kommitté nr 2: «Education for mission and evangelism.» Under denna överskrift kom upp till debatt inte bara församlingens undervisning utan hela den teologiska utbildningen. Den allmänliga kyrkans mission är mycket mer komplicerad nu än den var under förra århundradet. Kyrkan måste orientera

sina medlemmar i världen och visa hur Kristi seger skall genomtränga alla dess förhållanden. Guds fråga till oss såväl som till varje generation är denna: «Hur tar Kristus gestalt i oss och hur verkar Han genom oss i tillbedjan och arbete, studier och handling, fostran och vittnesbörd?» För den skull måste vi känna världen och i ljuset av Guds syfte med världen kyrkans mission sådan den åligger oss idag.

En fostran och utbildning för mission måste innebära att kyrkans medlemmar både upptäcker vad Kristi sändning i världen innebär och tar del i denna 'mission',

att de förstår att Gud har satt dem in i just vår värld av idag, att lokalförsamlingen blir medveten om att den inte är ett mål i sig själv utan att Kristus kallar den att vara med om att fullborda Hans mission i världen,

att kyrkans medlemmar blir på det klara med att Kristus är herre över den mänskliga tillvarons problem, varför de bör känna sig manade att taga del i världens kamp för frihet, fred och rättvisa,

att hela kyrkan är kallad till mission i världens alla delar. Enskilda försök att lösa de stora sociala och internationella problemen är otillräckliga.

Det är å andra sidan så att varje kristen är kallad att delta med de gåvor som han fått av den Helige Ande. Han kan inte verka ensam utan endast som medlem i kyrkan i sin helhet.

Detta skulle nu ett arbetsorgan taga hand om och studera i samarbete med kyrkor och missioner. Men alla var inte nöjda med detta. Mr. Philip Potter ville att hela den teologiska utbildningen skulle revideras och föras in under missionsaspekten. Det meddelades, att Theological Education Fund håller på att utarbeta en bok om missionsaspekten i teologins samtliga discipliner. Några av oss erinrar sig strax ett sammanträde med lärare i missionskunskap i Helsingfors, där samma sak förordades för den lutherska teologins del. Det radikala i uttalandet från Mexico torde vara kravet att få ljus över den kristnes situation i världen, som i varje fall protesterar mot teologin som en sluten disciplin med enbart interna frågeställningar.

I ett förberedande dokument hade miss Gwentyth Hubble hyfsat problemställningen i enlighet med den instruktion som kommissionen fick i New Delhi att förhjälpa kyrkor och missionsorganisationer att komma till klarhet över och draga de praktiska konsekvenserna av det faktum att

1. evangelium är detsamma och behovet av frälsning detsamma över hela jorden
2. och att därför kristen mission är en och densamma överallt och har en världsvid hemmafront — till skillnad från konferensen i Edinburgh 1910 som delade uppmärksamheten på fält och hämlandsbas —
3. att detta medför för alla kristna en missionsuppgift till gran- nar såväl som till jordens ända.

«Kommittén måste börja,» säger miss Hubble, «med att fråga om detta trefaldiga påstående idag är godtaget som sant av majoriteten av män och kvinnor i Kristi kyrka och sedan fortsätta att fråga i vad mån det efterlevs». Rapporten från Mexico har knappast presenterat uppgiften lika klart.

Lekmännen.

Majoriteten utgöres av lekmän. Termen får i missionsperspektiv en ny avgränsning såsom «icke yrkesmissionär». Det finns ett särskilt sekretariat inom Kyrkornas Världsråd för lekmäns tjänst utrikes. Det ligger alldeles i linje med missionskommissionens syn att se lekmännen som missionärer i vidaste mening och att överhuvudtaget ifråga om de kristnas vittnesbörd bortse från annan uppdelning än den som betingas av yrkesutbildning. Ingen är undantagen från uppgiften att vara ett Kristi vittne. Det åligger därför kyrkan att ge alla en lämplig utbildning. I all synnerhet måste de som reser ut för att arbeta bland främmande folk och kulturer utrustas med rätt insikt om Kyrkans verksamhet på den ort, där de skall arbeta. De skall förhjälpas till en naturlig kontakt med kyrkan på platsen. Tanken på ett internationellt «ekumeniskt broderskap» diskuterades, man var dock inte färdig att direkt rekommendera planen, men anbe-

fallde den till studium. Tveksamheten bottnar väl i en omsorg om den naturliga församlingsgemenskapen och kan kanske ses som ett tecken på viss återhållsamhet inför mera spekulativa former av «Joint action».

Kommittén rekommenderade som rent praktiska åtgärder att sekretariatet som fått denna uppgift på sin lott skulle fortsätta och att sekreteraren skulle få en konsultativ grupp på fem-sex personer till sin hjälp. Man beslöt också rekommendera ytterligare punktstudier i ämnet. Missionsdimensionen är lika verklig kring ett stålverk i Durgapur i Indien som i Sheffield i England eller i ett nytt stadsdistrikt i Nairobi eller i en förstad till Chicago.

«Joint Action for Mission».

I viss mening kan man säga att hela konferensen arbetade under mottot 'Joint action for mission'. Det var inte så mycket praktiskt utformade program som kravets överväldigande styrka, man ständigt tvangs att hänvisa till. Fjärde kommitténs rapport som sysslade direkt med detta ämne, överraskade emellertid med en försiktig formulering. Den tog hensyn till svårigheter av både teologisk och praktisk art. Man noterade frågor som: Om i ett gemensamt arbete man vinner konvertiter, vilken kyrka skall de tillhöra? Hur skall man undvika att mindre kristna grupper blir orättvist behandlade? Hur skall man undvika, att 'joint action' fattas i en snäv och ensidig betydelse? Och hur skall man undvika, att komma redan befintliga intressen för nära genom att kräva förändringar i nuvarande program och ordningar? Med andra ord är 'joint action for mission' överhuvudtaget möjlig innan vi har nått fram till kyrkoförening?

På dessa frågor svarade man: «Det är av väsentlig betydelse att 'joint action for mission' beslutas lokalt och inte av någon utomstående myndighet. Kyrkoförening garanterar inte att 'joint action' åstadkommes, men å andra sidan är det fullt möjligt att göra avkall på ekonomiska intressen, vara andligen redo att våga något och att engagera sig i 'joint action' utan kyrkoförening, även om sådan handling bör föra ett bra steg fram mot

enhet. En mera flexibel och omfattande definition av 'joint action' kan vara lämplig och önskvärd. Det är nödvändigt att öppet lämna all information, men personal och medel som ställes till förfogande må först gälla direkt missionerande verksamhet och inte totalbudgeten för kyrkor och församlingar. Olika former av samarbete kan förstås såsom betydelsefulla steg i riktning mot 'joint action', även om inte alla kristna krafter engageras. Det vore ett misstag att i förväg försöka bestämma hur 'joint action' i en given situation måste utformas.

«Slutligen är vi övertygade om, att med alla sina problem är 'joint action' en uppfordrande möjlighet som Gud ger oss. Genom förändrade samhällsförhållanden och i det nya möjligheter öppnas för evangeliets predikan kallar Gud oss att vidtaga nya åtgärder, varigenom vår lydnad mot missionskallelsen bär mer frukt.»

Utifrån denna övertygelse rekommenderar rapporten till studium och Världskyrkorådets Centralkommitté uppmanas att underrätta kyrkorna om nödvändigheten av gemensamma ansträngningar för att lösa missionsuppgiften. Man hoppas, att åtminstone *ett* sådant företag skall påbörjas i var och en av de sex kontinenterna och litteratur i ämnet skapas och distribueras.

Direktor Newbigins rapport.

Det är inte möjligt att i en artikel redogöra för innehållet i den rapport, som biskop Newbigin såsom direktor avgav till kommissionen. Den omfattar 69 punkter! Den granskades i olika kommittésammanhang. Man konstaterade med tillfredsställelse, att kommissionen fattar sin uppgift så, att dess arbete gäller alla världsdelar och inte enbart de tre missionskontinenterna. Fördenskull beklagar man avsaknaden av en sekreterare för evangelisation, en post som funnits tidigare. Man vill också ha bättre förbindelser med missionsorganisationer och skulle vilja uppmuntra till regionala konferenser med deltagare från alla kyrkor och med dem sammanhörande missionsorganisationer. Norden och det kontinentala Europa kommer härvidlag i blickpunkten. Av särskilt intresse är utredningen om relationerna

till DICARWS som står för Division on Inter-church Aid, Refugee and World Service. Samarbete noteras i bedömning av projekt och besök. DICARWS har följt en regel att Division för världsmision och evangelisation skall vara representerad vid visitationsresor. Man har också fastslagit den viktiga principen att respektive kyrkor och med dem samarbetande missionsorganisationer skall sinsemellan klara av alla normala projekt och detta skulle inte vila på Genève. För specialprojekt skall de två divisionerna arbeta gemensamt.

Viktiga beslut som fattades i Mexico.

Kommissionen beslöt att ge nytt mandat åt en kommitté på maximalt 20 personer att upp till 30 juni 1970 fullfölja fondens Theological Education Fund's program. I en rad paragrafer fastställdes uppgiftens detaljer, och till slut förklaras att kommissionen åtar sig att söka medel för programmets genomförande upp till maximalt 4 millioner dollars. Den därpå följande sista paragrafen bör få tryckas av in extenso:

«Med erkänsla för det arbete, som redan genom fonden har utförts för att fullfölja dess program, och efter att ha fattat beslut, att fonden skall fortsätta ännu en period, är kommissionen medveten om att många kyrkor och missionsorganisationer, också sådana som har lämnat bidrag till fonden, har ådragit sig och kommer att ytterligare få taga på sig ökade kostnader på den teologiska utbildningens område. Kommissionen är övertygad om att ökade omkostnader beredvilligt skall accepteras, eftersom det är en första rangs angelägenhet i vår tid att utvidga den teologiska utbildningen och höja dess standard. I medvetande om den stora betydelse som allmänt och direkt understöd av fonden har, vill kommissionen anbefalla den till alla sina medlemmar.»

Ytterligare ett projekt initierades i Mexico. Man beslöt upprätta en Christian Literature Fund. Både i fråga om denna och i fråga om Theological Education Fund gjordes principiella invändningar av formell art. Kommissionen skall inte driva egen verksamhet. Dessa accepterades också och ledde till en nästan

ängslig omsorg om att hålla Genève-staben i bakgrunden. Båda fonderna skall operera självständigt, men det höjdes också röster för ett fastare sammanhang med Kyrkornas Världsråd.

Litteraturfondens syfte skall vara «att i olika länder och områden vara behjälplig att frammana och utveckla en effektiv och väl samordnad kristen, litterär verksamhet, som understödes och uppbäres av de berörda kyrkorna, samt att uppmuntra original-litteratur och nyskapande produktion».

Det säges uttryckligen, att fonden inte skall själv åtaga sig program för utbildning och publicering, men att den skall understödja andras företag och hela tiden arbeta i syfte att utvidga och höja kvaliteten.

En kommitté på högst 20 personer får ett mandat till den 30 juni 1969 för att förvalta maximalt 3 millioner dollars, som skall insamlas för ändamålet. Så snart man nått ett insamlingsresultat av 2 millioner dollars skall fonden börja arbeta. Betydande belopp har redan ställts i utsikt från Tyskland, Storbritannien och USA. Men en liknande vädjan som den för Theological Educational Fund göres med motiveringen att betydelsen av kristen litteratur kräver ökade kostnader.

Utan diskussion antogs ett förslag om en vidgad bas för samarbete med Radio Voice of the Gospel. Tidigare har the Near East Christian Council stått som deltagare B i detta Lutherska Världsförbundets företag. Nu kommer en ny organisation CCIB, Coordinating Committee for International Broadcasting, att övertaga rollen.

Slutligen finns att anteckna ett beslut att stödja Studentvärldsförbundet i dess kampanj «Ecumenical Strategy in the Academic World», som syftar till ett mera enat och kraftigt kristet vittnesbörd i den akademiska världen. Projektet avlöser det sedan 1956 pågående företaget att hjälpa studentvärlden att förstå och deltaga i «Life and Mission of the Church». Kommissionen välkomnade planen — helt i linje med dess allmänna arbetsprogram, och gav sin direktor fullmakt att ekonomiskt stödja kampanjen.

Konferenser betyder fortgående debatt. En för alla tider gällande lösning åsyftas inte. Det åligger måhända teologkommissioner. Om man skulle vilja analysera Mexicos inlägg, kan man negativt anmärka på dess optimism såtillvida som ondskans realitet i världen knappast beaktades tillräckligt. Världen är Guds värld och föremål för Hans försoning. Den sanningen lyste som en fyrbåk och manade till djärva planer. Att världen för ondskans skull kommer under domen och kan gå förlorad, kom knappast upp för allvarlig eftertanke. Men ingen kan anklaga konferensen för ytlig optimism. Den orienterade sig helt efter Guds löften. Den började med att visa på missionen som trons examensprov och slutade med den allvarligaste av tankeställare. På bibelns språk heter det: «Bliven ordets görare och icke allenast dess hörare.» Den varningen fick vi med oss från Mexico.